

autude siisse õrrapõggenetud. Ügga pealikkud ei peašnud omma kõrge Peachtega kitsast hir-august läbbi. Kassid pannid mehhemodi, muud: kui Kripst ja Kropst, ikka nahla.

Wanna töe sanna wist:
„Uhkuš enne lange mist!”

2. Uhne lõukoer.

Lõukoer kais pitkamisõ mõda metsa, kõht tühhi, püdis sati. Korraga näggi jannekseke rahho-litkult poosa al maggawa, tahtis jubba omma laia kõppaga piisokesse loma pähhâ panna.

Pödder, nago wâlk, jooffis mõda. Lõukoer jättis jannekse járrele, hækas pödra tagga-aiama. Janneksekenne olli seit kârrast emmaast süggawast unnest ülesärkanud, lendas nago nool ülle wâlja.

Pödra penikessed jallad joudsid waljominne eddas, kui lõukoera jámmedad kõppad, kerge

toom kaddus árra sure metsa siisse. Poole en-nam küssagilt leida.

Lõukoer wihhastas ja lootsutas, läks tag-gasi senna kohta, kus jannes olli magganud, ütles: „Mis tehha, kui ei sa pödtraprabi, peab ka jannekse lihhaga rahhul ollema!”

Wotta kinni: jubba jannes kaugel maal!

Árra púa rikkas jada,
olle rahhul ommaga:
rikkas ei sa rahhul mata,
waene norskab rahhgoga.